

diumenge DIETARI

diumenge DIETARI

RAMON IGLESIAS

dissabte conformisme

L'aeroport de Girona cau en picat. El motiu és prou conegut i encara més advertit: l'aposta de Ryanair per altres aeroports, com el de Barcelona. Aquest setembre, Girona ha tingut un 20% menys de passatgers que el mateix setembre de fa cinc anys. Cada mes que passa és pitjor que els mateixos mesos d'anys anteriors i, possiblement, això vagi a més perquè si fa un temps hi havia esforços per evitar-ho per part dels tòtems empresarials i polítics gironins, ara els trobo molt conformistes i despreocupats. Observo que el poder local va perdent múscul, influència i capacitat reivindicativa.

diumenge desafiaments

Dia del Pilar. Patrona de la Guàrdia Civil. A la comandància de Girona es fa un dels actes més arnats en què he assistit en la meua vida. Aquest any no he tingut el plaer però m'ha arribat el discurs del subdelegat del Govern esperonant la benemèrita perquè "garanteixi" la democràcia, la convivència i la Constitució, en un temps que, al seu criteri, Girona, Catalunya i Espanya s'enfronten a "desafiaments".

Aquest discurs és calcat a un que vaig llegir d'un governador civil de Girona, pronunciat el desembre de l'any 1933. El desafiament en aquell moment era, si fa no fa, similar a l'actual. Vuitanta anys després, amb una guerra i una dictadura assassina pel mig, el problema continua sense solució. De fet, tendeix a empitjorar. En ple segle XXI, el senyor subdelegat -el descendent d'aquell governador civil-, confia la defensa de la democràcia i de la convivència a un cos armat d'obediència militar que té un passat galdós.

dilluns unionisme sense marca

L'unionisme espanyol té un greu problema de marca a Catalunya. No aconsegueix trobar un discurs integrador que no soni amenaçador i agre. El motiu és fàcil de trobar: el discurs el monopolitza la dreta més aspra i els partits que ho podrien defensar civilitzadament des del centre o des de l'esquerra han optat per copiar el llenguatge "guerracivilitista" i per utilitzar la por, l'amenaça i la provocació. A més a més, opten per mobilitzar-se i onejar els seus estendards el mateix dia que ho fan els grups feixistes més propers al crim i a la diagnosi psiquiàtrica que no pas a a la política.

dimarts tancar el portaveu

Fa uns anys, la Conselleria d'Interior de la Generalitat va idear l'Oficina del Portaveu. Als periodistes ens la van presentar com un servei per facilitar la informació que sortís dels Mossos d'Esquadra per millorar així la qualitat

de les notícies radiades o publicades. Des d'aquell moment, en el cas de Girona, any sí i any també, aquest "servei" ha estat reiteradament nominat pels periodistes amb el guardó de la Mosca Borda, que concedeixen a aquells que més dificultats posen a la feina dels informadors.

L'Àrea de Comunicació dels Mossos d'Esquadra, que és com es diu ara, és en realitat una oportunitat perduda per posar més agents a treballar de policies. S'ha convertit en un departament que treballa per marejar la informació que no interessa que surti i per canalitzar la que és pura propaganda. La seva mecànica de treball és del tot arbitrària, i els agents que hi treballen estan tan institucionalitzats que, sovint, actuen guiats per simpaties o antipaties. En realitat, els millors periodistes prescindeixen dels seus serveis i, com sempre s'ha fet, les millors històries les treuen del cultiu de les fonts. Que deixin de jugar a fer d'agència soviètica! Passats els anys, aquesta àrea no té cap mena de sentit que romangui oberta. Ni amb policies al capdavant ni amb periodistes conversos dirigint-les. Millor que tanquin totes aquestes àrees arreu de Catalunya i, com proposava, posin a treballar el polis que corren per allà a capturar lladres o a vigilar que els gossos no vagin deslligats.

dimecres el destorb

El museu de l'Empordà és la constatació que a Figueres li costa anar més enllà del colossal regal -museu Dalí- que va fer a la ciutat el seu fill més il·lustre. De nou, el museu de l'Empordà es troba immers en la polèmica i la refundació per la decisió de l'Ajuntament de desmuntar la seva actual organització i orientació, per abordar una nova etapa d'èxit tan incert -més perquè el passat mai és incert- com les anteriors. El museu de l'Empordà és víctima de la incapacitat del govern de Figueres de fer una aposta econòmica seriosa per convertir-lo en un referent cultural sòlid. Sempre l'han tingut més com un destorb que no pas com un patrimoni de gran potencial. L'Alt Empordà es mereix un museu proporcional a la seva història i al seu gran patrimoni d'artistes passats i contemporanis. Quan hi va haver l'oportunitat més clara d'anar més enllà de formar part de la xarxa de museus, es va rebutjar. Era l'etapa de Joan Guitart com a conseller de Cultura i es proposava una inversió interessant a canvi de transferir el control a la Generalitat.

Dijous Obra de baixa velocitat

Ha passat més d'un any des que es va posar en marxa l'alta velocitat a Girona i, per tant, també la seva estació. Tot just avui hi ha hagut una reunió, sobre el terreny, entre Foment -ha vingut el número dos del ministeri- amb l'alcalde de Girona i el regidor que suposadament havia de coordinar-se amb Foment, però que bàsicament s'hi ha enfrontat.

D'aquesta reunió, que s'hauria d'haver celebrat fa més d'un any, i no esperar la formació del riu a les vies, n'ha sortit un calendari per acabar tot allò que està pendent, que és molt a sota i a sobre de la ciutat.

Un calendari que, anant bé, farà que dos anys després de la posada en marxa de l'AVE/TGV, l'obra disposi de les garanties de seguretat i es recuperi la decència a tots els espais d'una ciutat corferida per obres perpètuas.

Una oda a la impotència d'una ciutat menyspreada per un ministeri i un ajuntament amb molt poca habilitat negociadora i gran capacitat de confrontació.

Divendres Girona no és Kítej

Trobo molt interessant que a Girona es comenci a parlar del turisme com a oportunitat, però també del seu efecte plaga. I això també s'analitza a les jornades "Girona 180 graus, el turisme cultural del futur", promogut per una fundació amb nom d'òpera, La Ciutat Invisible, que té com a rostre visible l'exalcalde de Girona, Joaquim Nadal, i la capacitat organitzativa de Bitó al darrere. Avui, a l'auditori Irla, s'han abordat "Els límits de la ciutat turística".

Molt interessant la reflexió que ha fet el professor de la Rovira i Virgili, Antonio P. Russo, quan ha alertat de les ciutats on els habitants estan marxant i on només hi ha turisme, partint de l'exemple d'una ciutat sense ciutadans anomenada Venècia. Una ciutat on els seus veïns difícilment passen per la plaça de Sant Marc, la qual

cosa em porta a reflexionar sobre una Girona on els gironins no passin per la rambla, per la Força o no arribin mai fins a la plaça dels Apòstols. I sobre si aquesta hipòtesi és o no inversemblant.

Girona encara està a temps de decidir, però preocupa la reflexió del professor de turisme de la Rovira i Virgili quan adverteix que, quan s'aposta pel turisme, "quasi és impossible regular l'oferta i la demanda". Esgarrifa l'exemple de Venècia amb uns impostos estratosfèrics a uns veïns que acaben per pagar la neteja de tot el que embruten uns turistes que, majoritàriament, no entren i no paguen per veure monuments (només fan fotos a les façanes) i on la majoria dormen el hotels de fora de la ciutat.

Davant de la impossibilitat de, com Kítej, fer-se invisible per evitar la destrucció per part dels tàrtars, Girona no pot deixar el turisme únicament en mans d'empresaris. Ha de comptar, per sobre de tot, amb els seus habitants.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/10/19/diumenge-dietari/692817.html?utm_source=rss